

Srečko Kosovel / Prerojenje

Mislila je na Lojzo.

Skomizgnil sem z rameni, da se izognem vsemu in dejal:

«Ne vem.»

«V prvo žensko, ki jo vidite, se zaljubite.»

S to besedo ni lagala.

*

Kadarkoli sem razmišljal sam nad seboj, nisem prišel do konca. Zdel sem se sam sebi revež, ki ne občuti svoje revščine in ne razmišlja o nji. V tem oziru sem bil jaz še revnejši, ker sem razmišljal sam nad seboj.

Izgubil sem tla pod nogami. Sodbo o tem, kaj je prav in dobro.

Od tistega večera, ko je v drevoredu, ki pelje proti pokopalšču, nastala v meni komaj vidna iskra o Lojzini mračni preteklosti, me je jahala kot vedomec. Naraščala je kakor oteklina, majhna se je razlezla v ogromno veličino, da sem ječal pod mislijo.

Med besedo sem pogledal skozi okno in zastal — otroci so me gledali. Neznane grozote so bile naslikane na obzorju.

Komaj sem čakal trenutka, ki mi vse razjasni...

(Dalje prihodnjič.)

Srečko Kosovel / Prerojenje

Sam, sam, sam moram biti,
vsako telo neprozorno v prozornost preliti
in zvoki klavirja bodo potem
mogoče le zimske zvezde mojim očem.

Sam, sam, sam moram biti,
da pozabim misliti in govoriti
in da občutim v sebi le eno veličast
vesoljstva tihega: Rast.

Sam, sam, sam moram biti,
vse, kar je prikrito bilo, vse moram odkriti,
ne s svojo mislijo, s svojim molčanjem
kakor z molitvijo pred najsvetejšim iskanjem.

Sam, sam, sam moram biti,
v večnosti sebe in v sebi večnost odkriti,
svoje prozorne peroti v brezdaljo razpeti
in mir iz onstranske pokrajine vase ujeti.